

ad 1) Europarådskonventionen indeholder bestemmelser om, hvilke krav de kontraherende lande kan stille med hensyn til patenterbarhed og om indholdet og fortolkningen af patenter. Ved en harmonisering af reglerne om industriel anvendelighed, nyhed og opfindelseshøjde tilsigter man at gøre det lettere for industrien at søge patent i flere lande.

Siden sin vedtagelse har denne konvention været forbillede for flere vesteuropæiske landes patentlovgivning, ligesom dens materielle bestemmelser har været retningsgivende for de tilsvarende regler i Den europæiske Patentkonvention.

ad 2) Hovedformålet med Patentsamarbejdsstraktaten — efter den engelske betegnelse også benævnt PCT — er at centralisere nyhedsundersøgelsen og patenterbarhedsbedømmelsen af patentansøgninger til nogle få af verdens største patentmyndigheder. Modsat de to allerede nævnte konventioner forudsætter den således ikke, at der oprettes en international myndighed, og den overlader til medlemslandene selv at bestemme, om patent skal udstedes.

Ansøgeren indleverer til patentmyndigheden — sædvanligvis i det land, hvor han har bopæl — en international ansøgning. Patentmyndigheden undersøger, om ansøgningen opfylder visse formelle betingelser, sender den derefter til den internationale myndighed, som skal foretage nyhedsundersøgelsen og eventuelt også patenterbarhedsbedømmelsen. Rapporterne fra denne myndighed indgår derefter i de enkelte landes endelige afgørelse af patentansøgningen.

ad 3) Den europæiske Patentkonvention blev vedtaget i München i 1973 af en række europæiske lande. Konventionen indebærer, at der oprettes en europæisk patentorganisation med hovedsæde i München, Den europæiske Patentmyndighed, som får til opgave at udstede patenter med gyldighed for de kontraherende stater.

Ansøgerne indleverer normalt deres ansøgning direkte til Den europæiske Patentmyndighed med angivelse af, for hvilke lande der ønskes europæisk patent.

Den europæiske Patentkonvention regulerer som hovedregel kun proceduren frem til meddelelsen af patentet. Når dette er endeligt udstedt af Den europæiske Patentmyndighed, får patentet i hvert af de tilsluttede lande, ansøgeren har designeret ved ansøgningens indlevering, som hovedregel stilling som et patent meddelt af den nationale patentmyndighed med de virkninger, hvert lands nationale lovgivning i øvrigt fastsætter.

Bortset fra muligheden for at få patent på lægemidler, næringsmidler og fremstillingsmetoder for næringsmidler adskiller konventionens patenterbarhedsbetingelser sig ikke væsentligt fra gældende dansk ret.